

Anka

– Selcan · 06 Eylül 2022

Yaşamakla yaşamamak arasındaydı. Arasındaydı yani ne ucunda ne başında tam ortasında sanki dönüm noktası gibi. Biraz daha sağına yürüse veya soluna adım atsa düşüverecekti. Kalakalmıştı. Kirpikleri saniyede kaç kez buluşuyordu ve bu buluşmadan kaç damla gözyaşı önce elmacık kemiklerine ardından dudaklarına akıyordu acaba? Durdu, derince nefes aldı. Kollarını iki yana açtı, ciğerlerini oksijenle doldurdu. Müezzine kulak verdi. Ne güzel okuyordu. Ezan bitinceye kadar dikkat kesilmişken bedeni bu dünyadaki aidiyetini yitirmişti sanki. Kendini, kendinde, kendince sorguladı ve bir garip huzur kalbine çöreklenivermişti. Bu huzurun hiç bitmemesi umuduyla kimseye aldırmaksızın çimlere uzanıverdi...